

حیات و بنا در رساله‌های پطرس

خواندن متون مقدس: ۱ پطرس ۱: ۸؛ ۲: ۵-۱، ۹؛ ۲ پطرس ۱: ۴-۳

۱. اندیشه مرکزی رساله های پطرس و تمامی متون مقدس، حیات و بنا است - ۱ پطرس ۱: ۲۳؛ ۲: ۵-۲؛ ۲ پطرس ۱: ۴-۳

آ. حیات، خدای سه یکتاست که در مسیح تجسم یافته و به عنوان روح که خود را برای مسرت ما در ما توزیع می کند درک می شود، و بنا، کلیسا، بدن مسیح، خانه روحانی خداست، به عنوان ازدیاد و گسترش خدا برای ابراز جمعی خدا - پیدایش ۲: ۸-۹، ۲۲؛ متی ۱۶: ۱۸؛ کولسیان ۲: ۱۹؛ افسسیان ۴: ۱۶.

ب. مسیح به عنوان بذر حیات، قدرت حیات در درون ماست که همه چیزهایی که به حیات و خداماندی مربوط می شود را برای بناسازی کلیسا به عنوان مازاد غنی حیات و ابراز حیات از طریق رشد و توسعه حیات، به ما عنایت فرموده است - ۲ پطرس ۱: ۳-۴؛ ر.ک. اعمال ۳: ۱۵؛ سرود ۲۰۳، بیت ۴.

۲. هدف خدا، داشتن یک خانه روحانی بناسازی شده با سنگ های زنده است - ۱ پطرس ۲: ۵

آ. مسیح به عنوان حیات برای ما، آن بذر فساد ناپذیر است؛ برای بنای خدا، او آن سنگ زنده است - ۱: ۲۳؛ ۲: ۴. ب. هنگام گروش [ایمان آوردن] پطرس، خداوند به او نام جدیدی داد، پطرس - یک سنگ (یوحنا ۱: ۴۲)؛ وقتی که پطرس مکشفه را درباره مسیح دریافت کرد، خداوند به طور فراتر آشکار کرد که او [خداوند] آن صخره بود - یک سنگ (متی ۱۶: ۱۸). توسط این دو پیشامد، پطرس این تأثیر را دریافت کرد که هم مسیح و هم ایماندارانش سنگ های زنده برای بنای خدا هستند (۱ پطرس ۲: ۴-۸؛ اعمال ۴: ۱۱؛ اشعیا ۲۸: ۱۶؛ زکریا ۴: ۷).

پ. ما، ایمانداران به مسیح، به عنوان تکثیر مسیح از طریق تولد تازه و دگرگونی، سنگ های زنده هستیم؛ ما از گل آفریده شده بودیم (رومیان ۹: ۲۱)، ولی هنگام تولد تازه، بذر حیات الهی را دریافت کردیم، که با رشد آن در ما، ما را به صورت سنگ های زنده دگرگون می کند (۱ پطرس ۲: ۵).

۳. از آنجایی که بنای خدا زنده است، در حال رشد است. بناسازی واقعی کلیسا به عنوان خانه خدا، توسط رشد ایمانداران در حیات است - افسسیان ۲: ۲۱

آ. جهت رشد در حیات برای بنای خدا، باید عاشق خداوند باشیم، به روحمان توجه کنیم، و قلبمان را با مراقبت تمام پاس بداریم تا در مسیر حیات باقی بمانیم - ۱ پطرس ۱: ۸؛ ۲: ۲، ۵؛ ۳: ۴، ۱۵؛ امثال ۴: ۱۸-۲۳؛ تثنیه ۱۰: ۱۲؛ مرقس ۱۲: ۳۰.

ب. اگر می خواهیم حیات مسیح در ما بدون مانع باشد، باید شکستن صلیب، مرگ کشنده مسیح در روح شامل تمام مسیح به عنوان روح جلال را تجربه کنیم، تا موانع زیر در درونمان بتوانند رسیدگی شده و حذف شوند - ۱ پطرس ۱: ۱۱؛ ۴: ۱۴؛ مزمیر ۱۳۹: ۲۳-۲۴.

۱. مسیحی بودن بدین معناست که چیزی غیر از مسیح را هدف خود قرار ندهیم. مانع این امر، عدم شناخت مسیر حیات و عدم برگرفتن مسیح به عنوان حیاطمان است - متی ۷: ۱۳-۱۴؛ فیلیپیان ۳: ۸-۱۴؛ کولسیان ۳: ۴؛ رومیان ۸: ۲۸-۲۹.

۲. مانع دوم، ریاکاری است؛ روحانیت یک شخص، نه توسط ظاهر بیرونی، بلکه توسط چگونگی مراقبت از مسیح، مشخص می شود - متی ۶: ۱-۶؛ ۱۵: ۷-۸؛ یوحنا ۵: ۴۴؛ ۱۲: ۴۲-۴۳؛ ر.ک. یوشع ۷: ۲۱.

۳. مانع سوم، سرکشی است؛ ما ممکن است در انجام کارها بسیار فعال و غیرتمند باشیم ولی هنوز با نادیده گرفتن مسیح زنده در درونمان، او را زندانی و از او نافرمانی کنیم - لویان ۱۴: ۹، ۱۴-۱۸؛ ۱۱: ۱-۲، ۴۶-۴۷؛ رومیان ۱۶: ۱۷؛ ۱ قرنیتان ۱۵: ۳۳.

۴. مانع چهارم، قابلیت های طبیعی ماست. اگر این قابلیت های طبیعی در ما شکسته نشده بمانند، آنها مشکلی برای حیات مسیح خواهند شد - ۲: ۱۵-۱۴؛ ۳: ۱۲، ۱۷-۱۶؛ یهودا ۱۹؛ ر.ک. لویان ۱۰: ۱-۲.

پ. برای رشد در حیات جهت بنای خدا، ما باید «هر نوع کینه و هر مکر و ریا و حسد و هر قسم بدگویی را ترک» کنیم - ۱ پطرس ۲: ۱.

- ت. برای رشد در حیات جهت بنای خدا، ما باید با شیر بی غش کلام خدا تغذیه شویم – آ. ۲:
۱. شیر بی غش در کلام خدا برای تغذیه انسان درونی ما، از طریق فهم ذهن منطقی ما ارسال می شود و توسط قوای ذهنی ما جذب می گردد – رومیان ۸: ۶؛ ر.ک. تثنیه ۱۱: ۱۸.
 ۲. اگرچه شیر تغذیه کننده کلام، برای روح از طریق ذهن است، عاقبت، روح را تغذیه کرده، ما را نه روان گرا، بلکه روحانی، شایسته بناسازی شدن به عنوان خانه روحانی خدا می کند – ر.ک. ۱ قرنیتان ۲: ۱۵.
 ۳. برای مسرت بردن از شیر کلام، برای چشیدن خدا با نیکویی او در کلام، ما باید کلام او را با همه نوع دعا دریافت کرده و در کلامش تأمل کنیم – ۱ پطرس ۲: ۳؛ افسسیان ۶: ۱۷-۱۸؛ مزامیر ۱۱۹: ۱۵، ۲۳، ۴۸، ۷۸، ۹۹، ۱۴۸: (آ) تأمل کردن در کلام، چشیدن و مسرت بردن از آن، از طریق با دقت در نظر گرفتن است – ۱ پطرس ۲: ۲-۳؛ مزامیر ۱۱۹: ۱۰۳.
- (ب) دعا، صحبت با خود، و ستایش خداوند نیز ممکن است شامل تأمل در کلام باشد. تأمل کردن در کلام، «نشخوارکننده» است، [یعنی] دریافت کلام خدا از طریق تجدید نظر بسیار – لاویان ۱۱: ۳.
۴. توسط تغذیه کردن از مسیح به عنوان شیر تغذیه کننده در کلام، ما تا نجات کامل، تا بلوغ، از طریق دگرگونی جهت تجلیل رشد می کنیم. نجات در ۱ پطرس ۲: ۲، موضوع دگرگونی برای بنا خداست.
 ۵. ما از «شیر-مسیح» مسرت می بریم که ما را تغذیه کند تا با او به عنوان «سنگ-مسیح» دگرگون شده و به عنوان «بدن-مسیح»، به عنوان خانه روحانی خدا، به صورت یک کهنات مقدس بناسازی شویم – آ. ۲-۴: ۱ قرنیتان ۱۲: ۱۲-۱۳.
۴. کهنات مقدس، بدن [گروه] هماهنگ کاهنان، خانه روحانی بناسازی شده است؛ خدا یک خانه روحانی برای سکونت خود و یک گروه کاهنان، یک کهنات جمعی برای خدمتش می خواهد – ۱ پطرس ۲: ۵؛ خروج ۱۹: ۵-۶:
- آ. ما یک «قبیله برگزیده و کهنات ملوکانه و امت مقدس و قومی که ملک خاص خدا باشد» هستیم (۱ پطرس ۲: ۹) – «قبیله برگزیده» نشانگر تبار ما از خداست؛ «کهنات ملوکانه»، خدمت ما به خداست؛ «امت مقدس»، این است که ما جامعه ای برای خداییم؛ و «قومی که ملک خاص خدا باشد»، نفیس بودن ما نزد خداست.
- ب. خدمت کاهنان جمعی ما این است که فضایل او که ما را از تاریکی به نور حیرت انگیز خود خوانده است را به عنوان انجیل اعلام نماییم (آ. ۹) تا بتوانیم «قربانی های روحانی و مقبول خدا را بواسطه عیسی مسیح بگذرانید» (آ. ۵ب). این قربانی های روحانی عبارتند از:
۱. مسیح به عنوان واقعیت تمام قربانی های نمادهای عهد قدیم، مانند هدایای قربانی سوختنی، قربانی آردی، قربانی صلح و سلامتی، قربانی گناه، و قربانی جرم – لاویان ۱-۵.
 ۲. گناهکاران که توسط بشارت انجیل توسط ما نجات یافته، به عنوان اعضای مسیح اهدا می شوند – رومیان ۱۶: ۱۵.
 ۳. بدن ما، ستایش های ما، و کارهایی که برای خدا انجام می دهیم – ۱۲: ۱؛ عبرانیان ۱۳: ۱۵-۱۶؛ فیلیپیان ۴: ۱۸.
- پ. تمام خدمات کاهنان ما به خداوند باید از او به عنوان خدای اندازه گیری [حدود] سرچشمه بگیرد و نه از خودمان؛ تمام خدمات کاهنان ما باید مطابق رهبری او و محدودیت او باشد، همانطور که اجازه می دهیم مرگ او در ما عمل کند، به طوری که حیات رستاخیز او بتواند از طریق ما به دیگران افاضه شود – ۲ قرنیتان ۱۰: ۱۳؛ یوحنا ۱۲: ۲۴؛ ۲۱: ۲۲-۱۵؛ ۲ سموئیل ۷: ۱۸، ۲۵، ۲۷؛ لوقا ۱: ۳۷-۳۸؛ سرود ۹۰۷.